

Slovenska Krajina.

Cestni promet in nesreča. Že večkrat smo poročali na tem mestu o naših cestah v lendavskem in soboškem srezu in tudi o večkratnih nesrečah. Vsekakor pa moramo sedaj ugotoviti sledeče: Velikega dela nesreč na cestah je kriv navožen gramoz, ker ovira promet v veliki meri. Ozke ceste in kupi gramoz ne spadajo nikakor skupaj. Vsekakor se gramoz kadarkoli ne more posuti po cesti, ker ni vedno ugoden čas zato. Gramozenje se navadno vrši v jeseni, ker ga vozovi in avtomobili ne razrivajo narazen v občestne jarke. Kakor nam je znano, je kr. banska uprava dravske banovine ukazala izvršiti ob cestah, ki so ožje kakor 6 metrov, planije, na katere se potem gramoz takoj ob dovozu lepo stavi v kupe, ki nikakor ne ovirajo potem cestnega prometa. Ta ukaz banske uprave je zelo umesten, zato se čudimo, da se te planije ne postavljajo v taki meri, kakor je to nujno za naše ceste, ki so ožje kakor 6 metrov. Pričakujemo pa v dohodni bodočnosti, da se bodo te planije izvršile in tako bo odpadla marsikatera nesreča.

Sobota. V bližnjih Črnelavcih je po kratki in mučni bolezni, ki jo je tako potrpežljivo prenašal, umrl Tifan Janez v starosti 86 let.

Pokojnik je užival povsod velik ugled in spoštovanje, kar je pokazal tudi njegov pogreb. Prišlo je vse polno ljudi od blizu in daleč. Polnjenu časten epom in pokoj njegovi duši! Preostali žalujočim naše sožalje! — Na gimnaziji v Soboti smo imeli pogreb; umrl je priljubljeni in priden 14 letni dijak III. razreda in gojenec tuk. dij. zavoda »Martinišča«, Zrim Andrej, doma iz prelepe Goričke iz Kuzme. Njegovega pogreba se je udeležilo vse dijaštvo soboške gimnazije s prof. zborom. Na grobu so govorili vrlemu djaku v slovo g. dr. Kelenc T., ravnatelj »Martinišča« in gimn. katehet, g. prof. Hvala in še en dijak. Tudi iz Kuzme je prihitelo okrog 30 ljudi na pogreb. Vse je bilo žalostno na tem pogrebu in mnogo solz je teklo za pokojnim Andrejčkom. Bodi mu lahka zemlja domača in pokoj njegovi duši! Preostali žalostnim staršem naše iskreno sožalje! — Varčevanje je dandanes res na mestu, zlasti pri občinskem gospodarstvu. Vendar pa je dostikrat varčevanje v spodniko in ni na mestu. Človek se kaj boji teme po soboških ulicah, ker se prižgo prav pozno občestne luči. In znano je, da se vrši v prvih večernih urah še živahen promet, torej bi bile potrebne luči. Javni promet in ljudska varnost zahtevata to.

Vzgojne slike iz sovjetske Rusije.

Komunisti, zlasti še marksistični dijaki vidijo v Rusiji vse rožnato in vzorno. Če časopisi pišejo o Rusiji neugodne reči, pa pravijo, da je to delo ruskih beguncev. Če bi ti naši vročerkrvneži šli v Rusijo in bi tam nekaj mesecev živeli, bi se jim že ohladila kri kakor se je marsikom, ki je okušal na svojem telesu prijetnosti sovjetskega raja.

Naj navedem po ruskih poročilih nekaj posebnosti iz sovjetskih listov.

nog snežne obročje, smuknil v luknjo in začel plezati po njej. Iz votline je odmevalo hrsanje in drsanje obleke po golih skalah in nerazločno momljanje Amerikanca, ki je nekaj iskal več nego celo uro. Ko se je spustil po luknji nazaj na tla, je bil njegov obraz nepopisno blažen in veder, kakor bi bil zapustil posteljo po dobro prespani noči. V roki je držal kos sivkastega kamna, katerega je pomolel Francu pred oči z glasno pripombo:

»Ruda, ki vsebuje bogate procete nekaj veliko dragocenejšega nego je zlato — platin!«

Franc, ki ni poznal razen zlata nobene druge žlahtne rude, je bil pri pogledu na prijatelja in na sivkasti kamen v njegovi roki prepričan, da se je dobremu Lavisonu zmešalo vsled velikega napora.

Na zmedeno plat obsojeni Amerikanec je sedel mirno na tla. Snel je rokavice, poiskal kompas, notes ter svinčnik in začel določevati natančno lego skalovja, ki je bilo mnogo dragocenejše, kakor čí bi vsebovalo čisto zlato.

Precej časa je črtal ter pisal po papirju, stegoval roke na levo ter desno, vstal, napravil par

»Komsomolskaja Pravda« piše: Ravnokar proizvedena preiskava dijaškega zavoda moskovskega vseučilišča je odkrila to-le podobo: Zavod je v zapuščen, umazani kasarni. Veže so popljuvane. Stene so zamazane s sledovi pobitih stenic. Na stranišču je tako nesnažno, da je mogoče iti tja le v čevljih, četudi je solnčno in suho vreme. Zrak je nečist in dušljiv.

Umazani gumijasti čevlji so napolnili ves tako zvani »rdeči leninski ogel«. Čevlji so pod mizami, stoli in stojali. Dijaki nimajo čajnih žlic; čaj mešajo z zobnimi krtačicami. Tudi navadnih žlic ni razven za prejem zdravil. Za sobo, kjer stanuje 50 oseb, so le tri čaše, za to se ob času, ko pijejo čaj, postavijo dijaki v živo vrsto. Na posteljah je perilo črne barve. Ta-

ko barvo se je izmislil ravnatelj zavoda, da bi ne bilo treba prati rjuh in blazin. V takih razmerah živi okrog 500 dijakov.« Tako se glasi poročilo.

»Komsomolskaja Pravda« števil. 159 priobčuje pismo neke deklice, katero je pisala materi iz toplic, kjer je na oddihu sovjetska mladina. V pismu piše tudi to-le: »Ko smo prišle sem, so nas dali po dve v eno posteljo. In ko smo se vogle, so nas začele grizti stence in bolhe, katerih je tukaj toliko, če pogledaš na blazino, da je kar črna od stenic. In če deneš roko na posteljo, začnejo na njo skakati bolhe kot bi šla toča... Dosti je. Ob koncu članka vpraša »K. Pravda«: »Kdo je krije takega ravnanja z otroci?« In list »R. Golos« odgovarja: »Vi, izvržki, komunisti.« Dobro bi bilo, da bi tudi našim komunistom puščale kri sovjetske bolhe in stence.

Po listu »R. Golos« poročamo: »V listu »New York Amerikan« priobčuje Adam Tandul svoje članke o Rusiji. Pred tremi leti je šel v Rusijo kot navdušen komunist. Služil je tam kot inženjer in zdaj se je vrnil kot sovražnik komunizma.

Priobčujemo izvleček iz njegovega članka o brezdomnih otrocih. V večjih mestih — piše Tandul — so brezdomni otroci organizirani v čete, katerim načeljuje voditelj, imenovan car. Imel sem priliko seznaniti se z enim teh carjev v Moskvi, kateri je stanoval v podstrešju neke hiše. Kirjuška — tako mu je bilo ime — je živel s svojo »ženo« Šuro, enajstletno deklico. Svoje starše je izgubil v meščanski vojni, potem je živel pri svoji babici, a ko je ta umrla, je postal brezdomen. Večkrat so ga lovili, utikali so ga v »zavode«, a vedno je zopet ušel. Kirjuška je imel tudi »adjutanta« Miška, 14 letnega pobiča.

Ko je Kirjuška prišel v Moskvo, je sklenil ostati v boljšem delu mesta, kateri mu je pripadel po hudem boju s konkurenti. No zmagal je in je po-

korakov, zopet sedel ter beležil z vso natančnostjo bližnjo ter daljno okolico čudesnega skalnatega zidu.

Po opravljenih beležkah je spravil svoje skromne določilne ter merilne pripomočke, si pritrdil na noge snežne obročje in menil prav glasno:

»Dečko, sedaj pa z vso korajžo pot pod noge. Če nama ljubi Bog nakloni rešitev in se zmotava srečno do prvega človeka, bova oba večkratna milijonarja celo življenje!«

Po tej kratki prerokbi si je moral tudi Franc na odločno prijateljevo povelje utisniti natančno vse zunanje znake lege milijone vsebujočega zaklada.

Če bi se pri zopetni vrnitvi na ta kraj molil glede natančnega mesta najzlahtnejše rude eden, se ne bo drugi. Ako bo ostal v snegu eden, bo ponesel drugi skrivnost najdbe v svet in ne bo več sile celo življenje ne njemu in ne celotnemu njegovemu potomstvu.

Baš kar omenjenega prepričanja je bil Lavison, ki je imel po Kaliforniji dovolj opravka s strokovnjaki in inženjerji, ki so poznali in raz-

sto, potem ji odtrgajo truplo in njene celjunske kleščice tvorijo naravno zaponko.

S čim plačuje Abesinija razne dobave.

Bogznaj koliko držav dovaža Abesincem orožje, strelivo in ves mogoči vojni material. Javna tajnost je, da so blagajne abesinskega cesarja ali neguša prazne, da ne more plačevati niti inozemskih strokovnjakov in ne svobodnih vojsčakov, katere so najeli razni knezi. Abesiniji zaupajo države dobave v blagu, a ne pa večjih denarnih vsot. Za dobave odstopa Abesinija dobaviteljem koncesije ali dovoljenja za petrolejske vralce in razne rudnine. Abesinski zemeljski zakladi so bili